

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברכלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 790
פרשת יחי' תשפ"ג

ר"ח	אחד השבת	שבת ניסוח	הדלקת נרות
18:07	17:30	16:15	ירושלים
18:04	17:31	16:30	תל-אביב
18:04	17:29	16:21	חיפה
18:08	17:32	16:33	באר שבע

דבר ראש הישיבה

שמירת עיניים

אשת פוטיפר העמידה את השרות בעיגול • יוסף לא הסתכל • בזכותו נשמרו כל עם ישראל • אברהם ראה - אך לא ראה • סכנה: אפשר להילכד בידי הקליפות • ריעת חובה לחודש טבת

צניעות שבשניהם. והבעל-שם-טוב מסביר שבאמת אברהם ראה לפעמים את שרה, אלא שהיה פרוש מהעולם הזה ולכן לא ראה כלל את יפיה החיצוני. זה מקצת מלשונו (מובא במאור עיניים פרשת שמות): כי איך לא ראה אותה עד עכשיו? שהוא מהנמנע! אך על ידי שהיה אברהם אבינו עליו השלום מרכבו אליו יתברך, והיה מקושר במחשבתו תמיד בשרוש המחשבה, לא ראה והכיר בה עד עכשיו בתמונת יפיה, כי היה רחוק מאוד מזה, אף שהיה רואה אותה תמיד מכל מקום מחשבתו הייתה תמיד שלא במקום הראייה הגשמית... רק כשהלך למצרים נאמר שם: "וירד אברם מצרימה", שירד ממדרגתו הקדומה" ורק אז ראה אותה.

פרשנו יעקב אבינו משבח את יוסף באמרו "בן פורת יוסף, בן פורת עלי עין, בנות צעדה עלי שור".

ה"אור החיים" הקדוש מסביר ש"צעדה" הוא מלשון "אצעדה וצמיד", שהוא תכשיט עגול. דהיינו כמו שמבואר במדרש שאשת פוטיפר שמה את כל השרות של מצרים בעיגול, ויוסף היה צריך ללכת כמשרת לשמש את השרות המצריות ולהביא להם תה וקפה, אך יוסף היה הולך עם עיניים סגורות ולא היה פותח את העיניים. אשת פוטיפר ראתה זאת וממש ירדה מדעתה: מה הולך כאן? איך הוא לא פותח את העיניים? ומסיים האור החיים הקדוש "רוח הקודש מעידה עליו שלא הביט אוון!". רואים איזה שמירת עיניים היתה לו ליוסף, מה זו שמירת עיניים של צדיק.

לכל אחד מלאך אחר

ועלינו לדעת, כי ראייה אחת לא טובה או מחשבה אחת לא טובה מטמאה לאדם את המוח, ואז האדם נהיה שבוי ביד הקליפות ונמצא בבית הכלא שלהם. על ידי המחשבות הרעות והראיות האסורות אדם נופל לתוך בית כלא רוחני, והוא כלל לא יודע. עוד כתוב שמלאך המוות מלא עיניים, כי כל הסתכלות אסורה בוראת עין, ולכן לכל אחד יש מלאך-המוות אחר לפי מה שפגם בעיניו רח"ל. יותר מכך: אם אדם יוצא לרחוב ולא שומר על עצמו, כל הבלבולים נכנסים לו לתוך המחשבות וכך הוא גם נכנס איתם לתוך בית המדרש.

כתוב שמלאך המוות מלא עיניים, כי כל הסתכלות אסורה בוראת עין, ולכן לכל אחד יש מלאך-המוות אחר לפי מה שפגם בעיניו רח"ל

ולעומת זאת, מי שזוכה לשמור את עיניו יכול לזכות לשמירת המחשבה, וכאשר שומרים את המחשבה יכולים להתגבר לבסוף על כל התאוות.

גם כשאדם יוצא לאסוף כספים לצדקה, בין בית לבית יחזור על דברי תורה, יאמר משניות, ליקוטי מוהר"ן, ליקוטי הלכות, משנה ברורה, כך צריך ללכת ברחוב. צריך להיות חזק בעבודת ה', אם אדם עסוק בסוגיה או בתפילה ממילא הוא שומר את העיניים בצורה נפלאה.

וכל זה קשור במיוחד לחודש טבת, שכתוב בספרים הקדושים שבחודש זה אנו מתקנים את העיניים, ולכן עלינו להתחזק בו בשמירת העיניים בכל המובנים: גם להסתכל בעין טובה על אנשים ולדון לכף זכות כמה שיותר, וגם להיות שח עיניים ולא להביט על מה שלא צריך, ובזכות זה יקוים בנו הפסוק: "ועצם עיניו מראות בְּרָעָה... מִלֶּךְ בְּפִיּוֹ תִּחְיֶנָּה עֵינָיו".

ומכך יש לנו ללמוד, יוסף היה עובד שם שנים ולא פתח את העיניים לרגע למרות הנסינות הגדולים שהיו לו, ובזמניו אדם יגיד: "יש לי היתר, אני צריך את זה וצריך את זה, אני עובד פה, מי יודע מה יעשו לי?"... אדרבה, תלמד מיוסף ואל תפתח את העיניים!

ובאמת בזכות שמירת העיניים שלו לא הייתה עליו שליטה של עין הרע כמו שמסיים שם האור החיים הקדוש, וכמו שמובא בגמרא (בבא מציעא פד, א) שרבי יוחנן אמר שאין עין הרע שולטת בו כיון שהיה מזרעו של יוסף הצדיק.

הבכיות של ר"ש שפירא

ועוד כתוב במדרש, שבזכות יוסף והישמרותו מעברות הצליחו כל עם ישראל להחזיק מעמד ולהישמר בגלות, ויותר מכך: העובדה שיוסף ירד למצרים היתה כדי שיוכל עם ישראל להחזיק מעמד בזכות זה. וכן שמענו בשם רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, שבדורנו מתקרבים הרבה בעלי תשובה לברסלב וכל זה בזכות התפילות והבכיות הנוראות של ר' שמואל שפירא ושמירת העיניים שלו במסירות נפש.

עוד נאמר במדרשים שגם כל הירידה של שרה למצרים הייתה בשביל להכין את הקרקע לעם ישראל, כדי לזכך ולתקן את המקום מכל הקליפות, ובזכותם זכו עם ישראל אחר כך להיות שמורים.

וגם בין אברהם אבינו לשרה היתה שמירת עיניים מיוחדת, כידוע פירוש רש"י על הפסוק "הנה נא ידעתי כי אשה יפות מראה את": עד עכשיו לא הכיר בה, מתוך

להזמנת: **02-6289761** / **052-7679638** | **ספרו החדש של הר"ה שמואל שטרן שליט"א** | **שביל חדש** נפתח אל הלב

מי אמור לגדל את מי?

חשובה בשמים כמפתח שפותח את כל השערים, אשרי למי שזוכה והוריו חיים לאורך ימים ושנים, שמחזיק בידיו מפתח שבכוחו לפתוח לו כל שעל נעול.

נוכל למצוא בפרשת השבוע את דבריו של יוסף הצדיק שמגלה לנו את הדבר שהוביל אותו לכס המלוכה: דוקא מצוות כיבוד הורים. כאשר יעקב אבינו נפטר, והאחים חוששים שיוסיף ישיב להם רעה תחת הרעה שעשו לו בכך שמכרו אותו לעבד, משיב להם יוסף הצדיק: "אתם חשבתם עלי רעה, אלוקים חשבה לטובה!". ומה הוביל את יוסף למימוש הטובה? קיום מצוות כיבוד אב תוך מסירות נפש, כשאביו שלח אותו לשכם אל אחיו השונאים אותו הוא נענה ולא נרתע, היא שהפכה אותו לשליט במצרים והיא ששמרה והגנה עליו ועל כל בית יעקב שבאו מצרימה.

שמחו האבות ויגילו הבנים על הזכיה הגדולה באחת מהמתנות החביבות בהן זכה עם ישראל, המצווה הגדולה והחשובה של כיבוד אב ואם, שנאמרה בעשרת הדיברות מפיו של הקב"ה בכבודו ובעצמו.

כל כך חשובה מצווה זו, שנכתבה בחמשת הדיברות הראשונות יחד עם החיובים שבין אדם למקום, ללמדנו שהשווה הקב"ה כבודם לכבודו (כלי יקר פר' יתרו). ואין הקב"ה מבקש מן האדם, אלא שיכבד אב ואם ומתיירא מהם, שהוא כאילו מכבד להקב"ה (תנא דבי אליהו פרק כ"ז). וביותר נפלאים דברי רבינו אליהו קאפשולי בספר "מאה שערים": ונכתב באמצע הדיברות, להראות שהוא שורש וחיות כל הדיברות כולן, דוגמת מעין שהוא באמצע הגן שמשקה ומחיה כל האילנות.

למעשה, ההגיון הפשוט מחייב את כל האדם באשר הוא לכבד את הוריו. הרי הם אלו שהביאו לעולם, הם שגידלו אותו במסירות ובחביבה אין קץ, הם שמגילו אפס התאמצו למענו ללא גבול, התעררו עבורו באישון ליל, חינכוהו על פי דרכו, טיפחו אותו בכל מכל כל... מתוקן מסירות כה גדולה ישאפו כל בן ובת לכבד את הוריהם.

תמיד רענן ובריא

בעת מלחמת העולם השנייה היה בחור שברח יחד עם אמו ברכבת. באמצע נסיעתם פגעה פצצה ברכבת, ואמו שותקה ל"ע כתוצאה מכך, מבלי יכולת להניע את איבריה. החליט הבן החלטה נחושה, לקח את אמו על כתפו ורץ מעל שבילים ושדות בחיפוש אחר מקום מסתור. הוא התעכב פעמים רבות במקומות שונים, אך בכל מקום נפלו פצצות, ועל אף שבשום פעם לא אירע כלום היה עליו לברוח תמיד כשהוא סוחב את אמו על כתפו. גם כאשר סוף סוף הגיע למקום בטוח, הוכרח כעבור שבועות מספר לברוח שוב משם מאימת הנאצים ימ"ש שהתקרבו, ושוב נשא את אמו על כתפיו לאורך מרחקים עצומים.

כמובן שהבחור כמעט לא הכניס אוכל לפיו, כי כל פיסת אוכל שמצא העניק מיד לאמו, אך עם כל זאת לא ראו עליו שום חולשה, כי אם ההיפך: בעוד אנשים אחרים היו כבר מיאשים וחלושי-כוח, הוא היא רענן ובריא. כאשר שאלוהו מהיכן הוא שואב הכוח לישא את אמו ובנוסף לעשות את הכל במלא החיות, ענה בפשטות: בקטנותי, נשאה אותי אמי והיתה מסורה אלי בכל עת ושעה ללא הבחנה. כעת יש לי הזכיה לשאת אותה ולהחזיקה בחיים, הנה שמחה של מצווה זו נותנת בידי את הכוח, החיות, הבריאות והמזון הנפשי להישאר בחיים!

נסיים בדברים מספר "יראים" לרבינו אליעזר ממין (מצווה רכ"ב): אין שיעור למורא וכבוד, אלא כל הזהיר הרי זה משובח!

אם נרצה לגדל ולחנך את ילדינו כמה חשוב, מועיל, משפיע ומעצים כיבוד ההורים, עלינו להתאמץ עוד קצת בכיבוד ההורים!

מפתח לכל השערים

אם נרצה לגדל ולחנך את ילדינו כמה חשוב, מועיל, משפיע ומעצים כיבוד ההורים, ועד כמה הוא פותח את כל שערי שמים ושערי ההצלחה, עלינו להתאמץ עוד קצת בכיבוד ההורים, לחשוב כל פעם מה עוד נוכל להוסיף ולשפר את כיבודם.

החיבור הרגשי והחשיבה החיובית כלפיהם הם חלק מהותי מהמצווה, כך מגלה לנו בעל החרדים. עיקר מצוות כיבוד הורים היא בעומק הלב פנימה, בהשקעת חשיבה בעניין כמה עשו עבורנו ההורים ועד כמה אנו מחויבים בכבודם.

אולי דוקא משום כך, מאחר שמצוות כיבוד ההורים דורשת חשיבה וקשר מעמיק ורגשי שלא תמיד קל ומובן מאליהו, לכן התורה מבטיחה את מתן שכרה בצורה מפורשת. יתרה מכך איתא בתנא דבי אליהו (רבה פר' כ"ה - כ"ו): הא למדת, כל המבקש ימים ושנים, עושר ונכסים, וחיים ארוכים בעולם הזה וחיים בעולם הבא, חיים שאין להם סוף וקץ ותכלית - יעשה רצון אביו שבשמים ורצון אביו ואמו! מדהים עד כמה מצווה זו

ילדים שלנו מגיע הטוב ביותר!

הצטרפו נעת למשפחת המנויים ותהנו מחיים טובים יותר!

מסלול 1

חודש ראשון

ב-1 במבצע

מסלול 2

3 חודשים ראשונים

ב-9 במבצע

מסלול 999

28 חודשים ראשונים

ב-17 במבצע

מוסף ילדים חדש ומרענן!

סיפורים נבחרים, חידושים וחיידים. פניות לנערים המתגברים ועוד...

הופיע!

מיון 96

סבת חתופין

שמחלה

מאת: חיים חיים

ניצוצות

מאת: חיים חיים

מוקד: 02-623-1218

מנויים: 02-623-1218

דווקא שם, עמוק עמוק...

נשים חושבים שרק יפרעו את כל החובות, יחטנו את כל הילדים, יסלקו את כל המיניעות בעבודת ה' ויכניסו דיסק אנקי למוח עם כל התורה כולה – אז יהיו שמחים.

אבל זה לא ממש כך. יש שמחה ביציאה מצרות, אבל השמחה הגדולה יותר היא כשאתה נמצא במצב הגרוע ואותו הופך לשמחה.

אני מכיר יהודי שעבר את גיל מאה. במשך כל שנותיו זכה לגור בארץ הקודש [חוץ מתקופה מסוימת שהוכרח להיות בחו"ל מחמת שרדפו אותו כאן במדינה], ולפתע לעת זקנותו נאלץ שוב לרדת לחו"ל והפעם לתמיד, מה שאומר שהוא גם ימות שם.

אני משער לעצמי שיראו עצב מועט על פניו למרות שידה להשם על הרעה כשם שמודים על הטובה, שישביר לכולם שלמרות שעכשיו הוא זוכה סוף-סוף להפגש עם בן זקוניו האהוב לאחר שנים ארוכות בהם לא פילל לראותו וחשב שהוא מת, בכל זאת – לצאת מהארץ! ועוד לארץ מצרים המטונפת! ועוד כשהוא יודע שאוטוטו מתחילה כאן גלות ארוכה!

אבל לא כך התורה מספרת לנו. התורה מספרת לנו שאותו יהודי אמר שאלו הם 17 שנותיו המוצלחות ביותר! "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", אלו היו החיים שלו, בהן הוא שמח וחי באמת כמו שכתוב במדרשים.

איך אפשר לשמוח מחיים בארץ טמאה כל כך המתעתדת בקרוב ליצור את השואה הראשונה לעם היהודי, יותר מהחיים בארץ ישראל? כאן טמון הסוד.

...

מה עושים הידידים הטובים, מכובדינו ה"יגון" וחברו הטוב ה"אנחה", כשהם רואים חיוכים רחבים על פני האנשים, כשהרגליים מתחילות לתופף בצעדי ריקוד, כשהם תופסים זה את זה בידיים ומתחילים ליצור מעגל? הנביא מספר: "ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה";

לצעירי הצאן

הם לא מסוגלים לסבול את עומס השמחה הזה ונסיים-בורחים בכל כוחם החוצה. אבל לא כדאי לתת להם את התענוג הזה... ובואו ניקח אותם ונכניס אותם למעגל בכוח, נהפוך את העצב בעצמו לשמחה וששון! זו דרגה אחרת לגמרי!

אפשר לשבת בארץ ישראל ולהשיג קדושה מלוא חפניים, אבל הרבה יותר משמח הוא לחיות בארץ טמאה ומנוולת ושם, בעמקי הקליפות, לאסוף עוד ועוד ניצוצי קדושה ולהוציא אותם. השם אמר ליעקב לפני שירד למצרים: אנכי ארד עמך מצרימה – ואנכי אעלך גם עלה; אם אתה רוצה לזכות לעלייה אחר עלייה, להשגות נפלאות, להתרוממות בעבודת השם – זה רק על ידי הירידה למצרים. כך זה עובד!

...

ביום הכיפורים עיני כל העם נשואות אל הכהן הגדול כולם רוגשים בעזרה, עוקבים בהתרגשות אחר כל תנועה שלו, סוערים כשהוא מתחיל בעבודה, רועדים כשהוא ניגש אל קודש הקדשים שאז מגיע שיא המיוחדות: בכל השנה אין גישה לשם, והיום השם מרשה להיכנס את תוך חדריו הפנימיים ולהתפלל שם.

ומה הוא עושה שם? שני דברים: מִזֶּה מִדַּם הַפֶּר והשעיר 7 הזאות, ומקטיר קטורת.

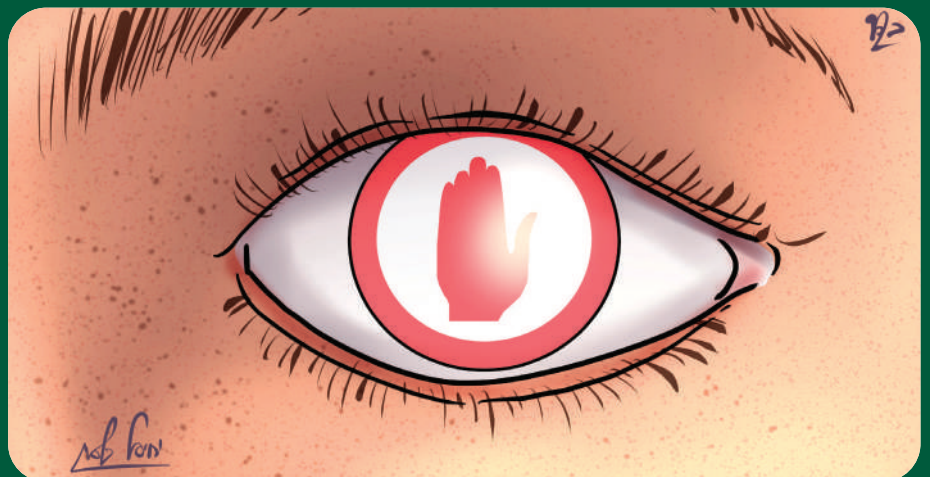
מה יש בקטורת שיהא כל כך מיוחדת להיכנס לבית קדשי הקדשים?

באמת היא לא יותר מכל הקרבנות, תערוכת של בשמים שנעשו בדחילו על טהרת הקודש, אך בכל זאת היא התעלתה מעל כולם: יש בה גם חלבנה, צמח בעל ריח רע במיוחד...

כשהחלבנה נכנסת לתוך הקדושה ונהפכת לחלק מהבשמים, כשהופכים את הקליפות עצמם לקדושה, זו המעלה הגדולה ביותר!

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב סי' כג, ליקוטי הלכות הודאה 1 אות נא, ועוד)

ועוצם עיניו

יוסף היה עובד שם שנים ולא פתח את העיניים לרגע למרות הנסיונות הגדולים שהיו לו, ובזמנו אדם יגיד: "יש לי חתן, אני צריך את זה וצריך את זה, אני עובד פה, מי יודע מה יעשו לי?"... אדרבה, תלמד מיוסף ואל תפתח את העיניים!

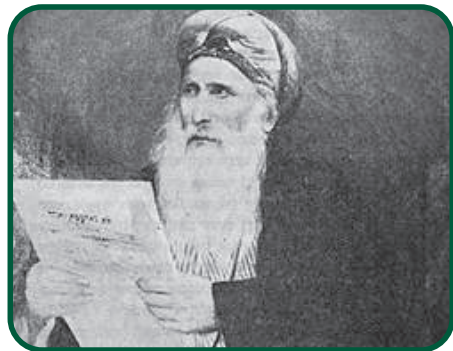
מתוך מאמר ראש הישיבה

כלבים-כבשים

130 שנים לפטירת רבי רפאל מאיר פאניז'יל זצ"ל • שב"ק י"ד מבת תשפ"ג - י"ד מבת תרנ"ג

מכן שקט מחריד. זהו" אמרו השומרים בצער. "הם אכלו אותו". הנכבדים שניצבו מחוץ לגן קרעו את בגדיהם והחלו להספיד את הרב הירושלמי שהלך לעולמו בטרם-עת וקבורתו בפי הכלבים. הם ניסו להציץ אל תוך הגן, ולפתע הם רואים את הרב מחזיק בידו את שלשלאות הברזל ומוליך את הכלבים ככלבי-מחמד כשטליתו פרוסה עליהם...

גם עכשיו אתם מפחדים...? הרב המרפ"א

הם עמדו מוכי הלב, ולאחר דקה שאל אותם הרב מתוך הגן: "גם עתה עדיין מפחדים אתם?". כן, הם עדיין פחדו. רק לאחר שהרב פאניז'יל הכניס את הכלבים למלונתם וסגר את דלתה ניאותו הנכבדים להיכנס אל הגן כשהם עדיין הלומי רעם. "עם איזה שם קדוש השתמש כבודו כדי לשלוט על הכלבים?" שאלוהו ביראת כבוד. "חלילה לי מעשות זאת!" השיב הרב פאניז'יל, "אלא זאת יש בידי: מימי לא פגמתי בקדושתו, ומשכך כל חיות הארץ נרתעים מצלם האלקים שבי".

מובן שהמעשה התפרסם בתונים והמגביית נחלה הצלחה אדירה, ובזכרונם של תושבי תונים נחקקה לעד מעלתו העצומה של השומר על מצוות השם ועל קדושתו. (מקור: הספדו של הר"מ אויערבאך זצ"ל, דפס בספרו "זכות אבות")

גון ירד על עיר הקודש ירושלים בהסתלק עטרתה מעל ראשה. שנים רבות הנהיגה בתבונה ובנחת הרב המרפ"א – כפי שכונה באהבה על פי ראשי התיבות של שמו, שניווט את ספינתה במים גועשים למען לא תטבע חלילה, וכעת החזיר את נשמתו הטהורה למרומים.

רבי מנחם אויערבאך רב היישוב מזכרת משה שלי"ד ירושלים, נכדו של הגאון המופלג רבי מאיר אויערבאך בעל "אמרי בינה", הרגיש חובה בנפשו לספוד לו הספד מר.

בתחילת הספדו קבל על הפירוד שנוצר בין הספרדים והאשכנזים, כאילו רבם של הספרדים נפטר ואין בכך שייכות לאשכנזים, ולאחר מכן פתח בסיפור מדהים, שלמרות שמעשים כעין אלו אירעו במהלך הדורות הרי לא נשמע כמוהו בדורות האחרונים, מה-גם שהמספר חי באותו דור והרינו קוראים את הסיפור ממילותיו של בן התקופה שחי עם הצדיק בעולמו.

כהקדמה לסיפור סיפר הרב אויערבאך כי פעם אמר לו הראשל"צ הרב פאניז'יל כי יודע הוא שלא קלקל את שליחותו האישית בעולם, מאחר ועיקר שליחותו בדורות האחרונים הוא ההישמרות להישאר קדושים וטהורים והוא לא פגם מעולם בקדושתו. "וכששמעתי זאת ממש נפל אימה ופחד עלי מרוב דמעות שזלגו עיני בעת שאמר אלי כן", כתב הרב אויערבאך ברטט.

קעת ניתן לגשת לסיפור, שלא יהיה באזנינו כעוד סיפור נפלאות עתיר רושם, אלא כדברי הערצה לקדושתו של יהודי שמעודו נשמר לקיים מצוות בוראו, וכסולם תשוקה שנעלה אף אנחנו לדרגתו, לפחות במעט.

היה זה, כך מספר הרב אויערבאך, באחת מהפעמים הרבות בהן נשלח הרב פאניז'יל כשד"ר לחו"ל למען אסוף מעות לעניים הדרים בירושלים. בעת הגיעו לתונים נכנס אל רבה, הגאון הגדול רבי יהושע אבצ'יו, לעוררו על הזכות והחובה הגדולה לתמוך בעניי ארץ הקודש ועיר הקודש.

משום מה לא היה הרב אבצ'יו נלהב כל כך לסייעו, ובראות הרב פאניז'יל כך פנה אל מארחו בבקשה אחרת: "שמעתי שגינתו המיוחדת של המלך פתוחה למבקרים והיא מופלאה ביופיה. אולי תיאותו לבוא עמי ולטייל בה עמי מעט?".

לאחר הפצרות התרצה הרב אבצ'יו ונטל עמו כמה ממכובדי העיר.

בהגיעם לשער הגן עצרו אותם השומרים ואמרו כי הגן סגור עתה למבקרים. כשהתחילו הנכבדים להפציר בשומרים נענו אלה כי אין אפשרות להיכנס גם אם הם מאוד ירצו. "כלבים אדירים כאריות מסתובבים בגן בשעות שהוא סגור, וכל אדם שיראו נקרע בין שיניהם תוך שניות".

נכבדי הקהילה נסובו אחרו. הרב פאניז'יל מירושלים שאל לפשר השינוי בתוכניות, והם דיווחו לו בקצרה את דברי השומרים.

"אל תפחדו" אמר הרב פאניז'יל בעוז, "בוא עמי!". הרבנים סירבו בנחרצות והמשיכו לחזור לביתם, אך לאחר כמה שניות נוכחו לדעת כי הרב פאניז'יל לא חזר בו והוא כבר בתוך הגן!...

השומרים החלו לזעוק אליו באימה כי אם לא יצא מיד יהיה טרף לשיני החיות האכזריות, אך הרב פאניז'יל לא נענה לקריאתם. לפתע נשמעו ברקע נביחות עזות ולאחר

הראשון לציון מוהר"מ פאניז'יל זצ"ל

נולד: תקס"ד, בעיר בשם "טאטאר פזארג'יק" בבולגריה. **עזבנו:** כבן 15 התייתם מאביו ונותר חסר כל, אך המשיך ללמוד במסירות נפש.

עת דודים: כעבור שנתיים נשא לאשה את מרת ויניז'אנה. **על העדה:** בט"ו באב תר"מ עלה לכהן כראשל"צ, בגיל 76.

בענבי הגפן: בתו היחידה נישאה לבנו של הראשל"צ היש"א ברכה. **נפטר:** כבן 81.

הפחה של ירושלים היה נוהג לבקר את הראשון-לציון בימי החגים, וכן הראשל"צ היה מבקר את הפחה בימי חגאותיהם של המוסלמים, להבדיל. כדי שלא יתגאה לנוכח הכבוד הגדול שהיה נוהג בביקורים אלו, אמר הראשל"צ כי הוא מדמה בנפשו כי מולכים אותו לבית הסוהר!...

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון

לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

מותר לומר "שלום" במקווה?

השבה: בחדר הפנימי אסור.

הרחב דבר:

נאמר בגמרא (שבת קי א-ב) שאסור האדם לומר לחבירו "שלום" בבית המרחץ, מאחר ושלום הוא שמו של ה'. אמנם האיסור הוא רק בבית הפנימי של בית המרחץ, בו רוב האנשים עומדים ערומים, ולא בבית החיצוני בו חלקם לבושים וחלקם לא (וכן נפסק בשולחן ערוך סי' פ"ד ס"א).

כך גם אסור לומר שלום בבית הכסא ובכל המקומות המטונפים בהם אסור לדבר בדברי תורה (משנ"ב סק"ו).

כעת נציב שאלה: אדם ששמו "שלום", האם מותר לקרוא לו בשמו במקומות המטונפים?

ובכן, נחלקו בכך האחרונים. יש אומרים שאסור לומר את שמו בבית המרחץ אלא יש לאומרו בלועזית [כגון

"פרידל" באידיש]. אך יש שהתירו כיון שאינו מתכוון לעניין השלום שבעולם אלא לקרוא לאדם בשמו.

ולהלכה: ה"בן איש חי" (ש"ד וציא סט"ז) כתב שיש להזהר שלא להזכיר שם אדם הנקרא שלום. אמנם המשנה ברורה כותב שמאחר והוא מחלוקת באיסור דרבנן הולכים להקל, וכן נוהגים, ומכל מקום ירא שמים יחמיר על עצמו מאחר והרבה אחרונים אוסרים, ולכן כשצריך לקרוא לאדם ששמו שלום יאמר "שלון" בנו"ן או "שלו" בלא מ"ם כלל. וכן ה"כף החיים" (סק"ז) הביא דעות הרבה אחרונים לכאן ולכאן, והביא את דברי החיד"א ש"המחמיר בזה – הנה שכרו אתו".

אמנם בליקוט יוסף (סי' פד ס"א) כתב שמוותר ואין בזה חשש (וכן פסק שו"ע הרב במוסקר).

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

הקיר הפך לוויולון

האור של התורה פוגע בו. אשתי חשה שזו הסיבה למה שקרה לה. היא אמרה לי, שאם לא נשמור את השבת הקרובה אני אראה אותה ביום ראשון ב... קבר.

"הייתה זו שבת בראשית של אותה שנה. אמרתי לה שאני מוכן שהיא תשמור את השבת, אך אני לא מתכוון לשמור. האמת היא, שגם לא ידענו כיצד שומרים. ידענו רק שלא מדליקים אור בשבת, וגם את האוכל הכנו מראש.

"אשתי הדליקה נרות, בליל שבת עשינו קידוש ובמוצאי שבת הבדלה, לא הרבה מעבר. את ה'לא

תעשה' שמרנו, אך את ה'עשה' – פחות. היתה לי לפני השבת תחושת רתיעה כלפי הקדושה, מין קיר כזה שחוצץ. אך בשבת עצמה פתאום הרגשתי שהקיר הזה הפך לוילון, ועברתי לצד השני. חשתי תחושות שלא חשתי מעולם לפני כן.

"בהבדלה, חשתי שמשמים צועקים לי באוזן 'האם אתה שומע מה שאתה אומר?', והבנתי שעלי להתרחק מהרע. ההבנה והשלווה ששררו באותה שבת השפיעו עלי, ואמרתי לעצמי – 'אני בפנים!'"

(מגזין 'ניצוץ' תשרי תשע"ה)

אתה שומע מה שאתה אומר?! ר' דניאל כיום

וּם אחד כאשר יצאתי מהבית", מספר ר' דניאל אהביאל על התקופה שעדיין לא הכיר את אור התורה והמצוות, "ראיתי שהבית 'מבולגן', הכיור מלא בכלים, הרצפה – בצעצועים, שני ילדיי משחקים כך על הרצפה, ואשתי יושבת וקוראת בספר "ליקוטי מוהר"ן".

"אחרי שעות מספר חזרתי הביתה וראיתי את אותו המחזה בדיוק, רק שהפעם בכיור יש יותר כלים, על הרצפה יותר משחקים, ואשתי עדיין שקועה בספר. שאלתי אותה: 'מאז שהלכתי עד עתה לא עשית כלום?'

והיא אמרה לי, שהיא איבדה את הכוח ברגליים ואיננה מסוגלת לקום.

"אמרתי לה שאנחנו צריכים לראות רופא, אבל היא אמרה לי שלדעתה זה נובע ממשוהו אחר. היא סיפרה לי שלפני שבאתי היא שאלה, כביכול, את רבי נחמן מהו התהליך שעובר עליה, ופתחה באחד העמודים. מה שנפתח לפניו היה תורה ק', בו משיב רבנו על התמיהה, כיצד ייתכן שיש צדיקים שמקבלים את האור והשפע מהתורה ומצד שני הם מתנהגים כקפדנים? והוא מסביר, שמי שרק לומד תורה ולא עושה עם מה שלמד דבר –

כתגם השבוע

אפשר לתת לילדים דמי כיס צנועים ולחנכם לא לבזבזם בצורה בלתי אחראית

מתוך הספר 'פיקודין משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

ההצלחת משפחת אוקן

ההצלחת משפחת שרון

ההצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

73 שנים רצופות בקיבוץ באומן

שתקיים משאלתו של ר' אייזיק".

רבות בשנים זכה ר' אייזיק לשתות את מימי דעת רבינו ממעיניו הטהור של רבי נחמן מטולטשין, וכבן בית היה אצלו.

בעת הסתלקות רבי נחמן לגזי מרומים שהה במחיצתו, ותדיר נהג לתאר בהתפעלות את פטירתו המופלאה מתוך ישוב דעת נדיר, כשתפילת "ברוך שמה" על שפתיו.

בעל לב מלא רגש למצוות היה ר' אייזיק. באחת השנים היה מחסור גדול באתרוגים ונבצר מהחסידים באומן לקיים מצוות נטילת לולב בחג הסוכות. ביום האחרון של החג עלה בידי החסיד ר' אליהו חיים רוזין להשיג אתרוג לאחר מאמצים מרובים. כשנכנס אל ר' אייזיק וארבעת המינים בידי, חיבקם ונישקם באהבה יתירה וביקר עליהם בשמחה עצומה, ולא נחה דעתו עד שמילא את כיסיו של ר' אלי' חיים במטבעות.

היה זה באחד הימים, אחרי שהעניות והדחק שברו את ליבו. בלב כואב הוא ניגש לציון רבינו הקדוש ואמר: "רבינו, אינני במדרגה כזו שאוכל לסבול עניות, מבקש אני לזכות בעשירות כדי שאוכל להעניק מממוני לאחרים". מאז הכל השתנה.

מול ניסיון העושר

אברך בן שש עשרה שנה היה רבי יצחק אייזיק אייזנשטיין כאשר התקרב לאורו של רבינו על ידי החסיד המופלג רבי לייב מקונסטנטין, שהיה בן עירו ומבעלי התפילה הנודעים.

שנות תר"א, שש שנים בלבד חלפו מאז הסתלקותו לשמי רום של מוהרנ"ת, צוואתו הקדושה "פוצו מעיניו יתן חוצה" הדהדה בלב תלמידו הגדול רבי נחמן מטולטשין. שמעו של האברך יקר הערך שהתקרב לדרך רבינו הגיע לאוזניו והוא נסע עד לקונסטנטין הרחוקה על מנת להרוות צימאון נפשו במימי ה'נחל גובע'.

בתחילה היה ר' אייזיק עני מרוד, פעם אחת, בעת השתטחותו על ציון רבינו, בכה ואמר: "אינני במדרגה כזו שאוכל לסבול עניות, מבקש אני לזכות בעשירות כדי שאוכל להעניק מממוני לאחרים". וראה זה פלא, ר' אייזיק החל רואה ברכה עצומה בנכסיו. אולם עושרו הרב מעולם לא סנוור את עיניו, הוא ידע היטב כי משמייים ייעודוהו לשליח שיחלק את הכסף לעניים.

'חידוש' מופלג היה במידת הצדקה, עד כדי כך שתשעה חלקים מהכנסותיו נהג לפזר לצדקה, כשרק את המעשר הוא משאיר לעצמו.

בשנות הרעב הכבד ששרר באוקראינה חילק מדי יום למאות עניי אומן רבע כיכר – לחם לנפש. כשקברו ימי הפסח הבטיח לאמור: 'אינני ניגש לעריכת ה'סדר' בטרם יהיו לכל חסידי ברסלב צרכי החג! ואכן עמד בדיבורו ועמד בהוצאות הכבירות.

לבנות את הקלויז מחדש

בשנת תרס"ג, כשהתעורר הצורך בבנייתו מחדש של ה'קלויז' של חסידי ברסלב באומן, בנה מכספו את בית הכנסת העומד על תילו עד היום הזה.

שמחה גדולה כמו זו שהייתה בעת חנוכת בית המדרש הקרוי על שמו של הצדיק, לא ידעה אומן זמן רב. שעות ארוכות רקדו החסידים בשמחה עילאית. בעיצומה של החדווה נענה ר' אייזיק בהתרגשות: "משיח בוודאי עוד יתפלל בבית נכנסת זה!".

מאוחר יותר, בשנת תרצ"ו, כשהקלויז נסגר על ידי שלטון הבולשביקים והוסב למטרות חולין, אמרו חסידי ברסלב: "הקלויז לבטח עוד ישוב לדיננו, ולו רק כדי

דאג למחסורם של העניים באומן. העיר אומן בימים עברו

בעגלה אל הציון

על הרגשתו העמוקה בגדולת רבינו יסופר, כי לעת זקנתו, כשתש כוחו מללכת לציון רבינו, נהג לבקש מצעירי החסידים שייקחוהו בעגלה אל הציון.

ר' בן ציון אפטר ור' הירש לייב ליפל שהסיעוהו לפעמים סיפרו, כי כשאך החל לומר את ה'יהי רצון' שלפני אמירת תהלים, במילים "הבוחר בידו עבדו ובזרעו אחרינו" – פרץ בבכי גדול תוך שהוא מחוה בידו על הציון ואומר: "הלא רבינו הוא הוא הזרעו אחרינו!".

כשראה שקרב יומו, ציווה לחלק את כל רכושו לצדקה, כשהוא אומר: "יהיה זה לי לביציון באם יישאר ממני ממן לאחר פטירתו" –

ביום י"ח בטבת שנת תרפ"ד, בהיותו בן שמונים ותשע, נפטר לבית עולמו. אחרי פטירתו חישובו ומצאו כי זכה להתפלל באומן בראש השנה במשך שבעים ושלוש שנים רצופות! אשרי לו.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

